

Krusta draudze, 14.04.2024.

## ***Kā nevajag sludināt evaņģēliju***

***12 To redzēdams, Pēteris uzrunāja ļaudis: "Israēlieši, ko jūs brīnāties par to un ko jūs skatāties uz mums, it kā mēs paši ar savu spēku vai dievbijību būtu panākuši, ka šis staigā?"***

***13 Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievs, mūsu tēvu Dievs, ir godā cēlis Savu kalpu Jēzu, ko jūs esat nodevuši un aizlieguši Pilāta priekšā, kad tas gribēja Viņu atbrīvot;  
14 bet jūs Svēto un Taisno esat aizlieguši un lūguši, lai jums dāvā slepkavu,  
15 bet Dzīvības Valdnieku jūs esat nonāvējuši, Viņu Dievs ir uzmodinājis no mirušiem, tam mēs esam liecinieki.***

***16 Un tāpēc, ka šis, ko jūs redzat un pazīstat, ir ticējis Viņa Vārdam, Viņa Vārds to ir dziedinājis, un ticība, kas ar To nāk, tam devusi veselību jūsu visu priekšā.***

***17 Un nu, brāļi, es zinu, ka jūs aiz nezināšanas to esat darījuši, tāpat arī jūsu vadoņi.***

***18 Bet, ko Dievs ar visu praviešu muti iepriekš sludinājis, ka Viņa Svaidītajam jācieš, to Viņš tā arī piepildījis.***

***19 Tāpēc nožēlojiet savus grēkus un atgriezieties, lai jūsu grēki tiek izdeldēti."***

**Apd. 3: 12–19**

Mīļā draudze!

Šajā pēclieldienu laikā ir iespēja pārdomāt to, kā Kristus augšāmcelšanās pārveido mūsu un citu dzīves. Augšāmcelšanās – tas ir liels vārds, ko neviens cilvēks nevar pilnībā saprast un izsmelt visa sava mūža garumā. Lai apjaustu kaut ko no tā spēka, kas ir šajā vārdā, mums tas ir jālieto savā ikdienā, kad saskaramies ar grūtībām, ciešanām, bezpalīdzību. Tā ir vesela ābece, kas mums ir jāiemācās, lai varētu salasīt Dieva vārdu savā dzīvē. Jo viena lieta ir lietot un runāt vārdus, cita – ļaut tiem iedarboties un iemiesoties domāšanā, jūtās un darbos.

Viens veids, kā to mācīties, ir iedziļināties Svēto Rakstu liecībās par Kristu – piemēram, kā Jēzus mācekļi piedzīvoja šo dziedinošo spēku. Apustuļa darbu 3. nodaļa stāsta par to, ka Jēzus mācekļi, pēc Svētā Gara saņemšanas, turpina iet uz templi un liecināt par Kristu. Reiz gadās, ka, Pēterim un Jānim ieejot templī, viņus uzrunā kāds ubags, kas ir paralizēts no dzimšanas, lūdzot kādu žēlastības dāvanu. It kā pazīstama situācija – pie lielām baznīcām arī šodien cilvēki lūdz naudiņu, un bieži vien mēs nezinām, kā rīkoties, jo domājam, ka šis cilvēks to ātri vien nodzers. Pēteris un Jānis apstājās, skatās uz viņu un aicina arī viņu skatīties, pievērst tiem savu uzmanību. Un viņš to dara, joprojām cerot, ka tie viņam kaut ko iedos. Bet Pēteris tā vietā atbild: ***"Sudraba un zelta man nav; bet, kas man ir, to es tev dodu: nācarieša Jēzus Kristus Vārdā – staigā!"*** Pēteris to satver aiz rokas, un, patiešām, ubags sāk staigāt, pirmo reizi savā dzīvē. Aiz priekiem viņš lēkā pa templi un slavē Dievu.

Pēc šī notikuma, tā stāsta Lūka, kas ir gan Lūkas evaņģēlija, gan Apustuļu darbu autors, pie Pētera un Jāņa saskrien daudz cilvēku un grib zināt, kā tas var būt, ka šis, visiem pazīstamais ubags, spēj staigāt? Tas ir tas brīdis, kad Pēteris saka savu runu, kas ir šī sprediķa teksta rakstu vieta – viena tās daļa. Pirmā lieta, ko Pēteris dara, ir, ka viņš novērš uzmanību no sevis un no Jāņa. Ne jau viņi ir tie, kas ar savu ticības spēku ir dziedinājuši ubagu, bet šī dziedināšana notika nācarieša Jēzus Kristus vārdā. Tas var būt liels kārdinājums, ka, darot otram ko labu, mēs vēlamies celt savu pašapziņu, savu ego un saņemt atzinību par to, nevis norādīt uz To, kas mums dod šo spēku. Tādā veidā var ātri sajaukt cilvēku un Dievu, un veidojas vadoņa kultī, jaunas atkarības un izmantošana. Pēteris to apzinās un dod liecību, ka tas pats Dievs, kas ir atklājies Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, ir godā cēlis Jēzu Kristu.

Ja līdz šim man nav grūti sekot Pēterim, tad nākamie vārdi vairs nav tik patīkami.

Pēteris sāk vainot klātesošos, ka viņi ir vainīgi pie Jēzus nāves, tie esot Viņu nolieguši un aizlieguši brīdī, kad Pilāts Viņu vēlējās atbrīvot. Tā vietā tie lūdza, lai atbrīvo slepkavu Barabu, un visbeidzot tie viņu ir nogalinājuši.

Te nu gan man rodas daudz jautājumu. Viens no Lutera uzstādījumiem bija: lai varētu saņemt evaņģēliju, Labo vēsti par grēku piedošanu, vispirms ir jānonāk pie grēku atziņas. Tāpēc ir nepieciešams sludināt bauslību, Dieva likumus, jo bez mērauklas liekas, ka viss ir kārtībā. Tā arī Pēteris sāk ar apsūdzību, uzrādot klātesošo vainu.

Tomēr – ja paskatāmies tuvāk, tās lietas vairs nav tik skaidras. Pētera apsūdzība nav godīga. Ne jau visi, kas tajā dienā bija templī, bija klāt brīdī, kad romiešu varas pārstāvis Poncijs Pilāts deva tautai iespēju: izvēlēties Jēzu vai Barabu, lai to atbrīvo. Bez tam Pēteris pats jau nebija daudz labāks. Viņš aizmiga Ģetzemanes dārzā, kad Jēzus tam lūdza būt ar Viņu nomodā. Vēl ļaunāk, viņš noliedza Jēzu, ka šo cilvēku nepazīstot, kad Jēzu aizveda uz pratināšanu. Kā tad tas ir, vai arī šeit nevar attiecināt veco patiesību, ka, rādot uz citu ar vienu pirkstu, trīs pirksti rāda atpakaļ tavā virzienā. Nākamais – Pētera teiktais neatbilst vēsturiskajai patiesībai. Galvenais atbildīgais par Jēzus nāvi bija Poncijs Pilāts, kas vienīgais bija tiesīgs pieņemt lēmumu par nāves sodu pie krusta. Ir liela varbūtība, ka šos vārdus apustuļa darbu autors Lūka ielika Pētera mutē, lai risinātu sava laika problēmas 50–60 gadus pēc Jēzus nāves. Tajā laikā kristieši un jūdi bija lielā naidā viens uz otru, un kristiešiem draudēja vajāšanas no romiešu puses kā bīstamai un nelegālai sektai. Tāpēc Lūka centās visu vainu noņemt no romiešiem un uzvelt jūdiem. Tātad – vispārinājumi; citu apsūdzēšana, nevis savas vainas atzīšana; pašu ieinteresētība. Man tas neliekas labākais veids, kā sludināt evaņģēliju.

Tam visam kristiešu vēsturē ir bijušas briesmīgas sekas. Arī tad, ja ne Pēteri, ne Lūku var vainot antisemitismā, naidā pret jūdiem, jo viņi paši bija jūdi, tomēr vēlāk kristieši šo vietu un citas līdzīgas vietas Jaunajā Derībā izmantoja, lai jūdus piespiedu kārtā kristītu, ievietotu slēgtās vietās, t.s. geto, izvērstu pret tiem vajāšanas un iztaisītu viņus par *grēkāžiem* visām iespējamām grūtībām. Tā arī kristieši nes līdzatbildību par holokaustu, kur tika nogalināti vairāk nekā seši miljoni jūdu. Kā liecina pašreizējais skandāls ar radio “*Tēvijas Sargs*”, šis naidis pret ebrejiem turpinās arī mūsdienās.

Es nesaku, ka visi ebreji ir eņģeļi, un ka tie nekad neko sliktu nav darījuši, tomēr mums kā kristiešiem ar savu pagātni ir jābūt ļoti uzmanīgiem, ka neiekrītam vecajās lamatās, kas ir visstākais sātana darbs un it nemaz neatbilst Jēzus Garam, kas pie krusta piedeva Saviem pāridarītājiem un arī kā Augšāmceltais nāca to vidū, kas Viņu bija nolieguši, lai dotu jaunu sākumu arī mācekļiem.

Tā nu šoreiz sanāk, ka šie Bībeles vārdi vairāk māca, kā nevajag sludināt evaņģēliju, nekā kā to būtu ieteicams darīt. Mēs varam sev uzdot jautājumus, ko tas nozīmē – savā dzīvē uzticēties Jēzum, iedrošināt citus ticēt un norādīt uz Kristu? Vai tiešām vienmēr ir jāsāk ar vainošanu? Varbūt, ka iejūtība un līdzjūtība bieži vien ir daudz vairāk vajadzīga, nekā tiesāšana un rāšanās. Arī šodien Jēzus Kristus izmaina cilvēku dzīves. Tas notiek ļoti dažādos veidos. Vienam Viņš dāvina mieru, citu Viņš dziedina, citam dāvina spēku. Tie veidi ir ļoti dažādi, kā Viņa klātbūtne jau šodien mūsu dzīvē pārvar nāves un grēku varu.

Piemēram, nesen atpakaļ es interneta portālā “*Youtube*” redzēju vienu liecību, ko deva katoļu priesteris Andris Mediņš. Viņš stāstīja par kādu zēnu, kuru bija notriekusi automašīna. Sākumā likās, ka šim zēnam praktiski nav nekādu cerību izdzīvot, jo viņam bija galvas trauma un no ielas bija jāsavāc viņa smadzenes. Bet priesteris gāja pie viņa uz slimnīcu, un visu laiku lūdza Dievu, lai tas ļauj šim zēnam dzīvot, jo viņš zināja, ka, ja zēns nomirs, tad arī viņa tēvs zaudēs jebkādu cerību savā dzīvē. Un patiešām – zēns izveseļojās, un ārsti brīnījās un jautāja vecākiem, kā viņi varēja algot tādus dārgus speciālistus, kas palīdzēja zēnam bez ilgstošām sekām izveseļoties? Mediņš uzsver, cik svarīgi tas ir, ka mēs uzticamies Kristum pavisam konkrēti, pat tad, ja liekas, ka nav nekādas cerības.

Kristus dāvina dzīvību, Viņš dod iespēju sākt no jauna, aizvien atkal! Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 22.04.2012. /